02.11.2012 г. / 14:24:32

Истинската история

На 2.11.1885г. започва Сръбско-Българската война

Началото на Сръбско-българската война е още на 27 септември, когато сръбски части пресичат границата при Трън, но са отблъснати от българската войска.

След месец последва втора гранична провокация. България протестира пред Великите сили, но безрезултатно. В края на месец октомври сръбските войски завършват съсредоточаването си по границата и на 2 ноември Сърбия обявява война на България под претекст, че български части са нападнали пограничните райони.

Същият ден българският княз Александър Батенберг издава манифест до целия български народ: “Всеки българин, способен да носи оръжие да дойде под знамената, да се бие за своето отечество и свобода, за защита на земята ни от нахлуването на нападетили”.

България изпраща нота до всички Велики сили с искане да се намесят като умиротворители, но не получава отговор. Единствено сюзеренът Османската империя отвръща на молбата, но ако Княжеството отхвърли Съединението.

Общият план на Сърбия е придвижване по пътя Пирот — Цариброд и чрез числено превъзходство да разбият българите в пограничните райони до Цариброд, след което да бъдат победени и пристигащите тракийски български части и да се превземат Видин и столицата на България - София, където сам крал Милан Обренович да излезе на трибуните и да продиктува исканията си за мир: цялата територия на България от сръбската граница до река Искър да бъдат включени към сръбската държава; сръбска окупация над останалата част от Княжеството; преместване на българската столица от София в Търново; военен парад на сръбската армия в столицата на България, оглавяван от самия Милан; огромна парична компенсация.

Сръбската войска достига до над 120 000 души (от които 103 000 редовна армия). Командирите - генералите Йованович, Милойко Лешанин, Джура Хорватович, Йован Белимаркович и други - са добре обучени, вече минали през две войни. Въоръжението на пехотата и медицинското обслужване е едно от най-модерните за времето си. Снабдяването с храна и провизии също е добре организирано, чрез данък за населението и специални военни складове.

Русия изтегля офицерите си от българските войски като демонстрация против Съединението. Българите не разполагат с достатъчно офицери. Единствената надежда са завърналите се около 40 млади български офицери от руските военни академии, които са завършили само месец преди това, а някои дори са прекъснали обучението си.

Сержантите също не достигат, затова за сержанти на българските роти са избрани 30 юнкери. Общо през казарма в Княжество България и Източна Румелия са минали 86 000 души, и заедно с доброволците и опълченците армията наброява малко над 100 000.

Българската пехота разполага със стари пушки (на повече от 10-15 години), а артилерията с 200 артилерийски оръдия, от които 40 са повредени и неизползваеми. Боеприпасите също не са достатъчно, както и униформите.

Храната се събира главно от доброволно предоставяне на населението или чрез дарения на богати българи извън граница. Лекарското обслужване по това време е на ниско ниво. Военни болници не съществуват.

Войската е разделена на два корпуса - Източен - където се намира по-голямата част от армията и който е съсредоточен на турската граница и Западен корпус, който събира останалите войскови части по сръбската граница. България разполага с план за война срещу Османската империя, но не и срещу Сърбия.

Видин и Трън са допълнително укрепени.

Победоносната война на капитаните показва появата на нова военна сила в Източна Европа.

---

buditeli.info © 2017